Ч. 221. Второк 15 (2) жовтня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полуднї.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — З галицкого сойму. — Справа угоди.

Про стан здоровля Цісаря доносить бюро кореспонденцийне, що слїдує: Цісар перевів ніч з 12 на 13 с. м. досить добре, встав о годинї 5½ рано і був в тім часї без горячки. Доперва коло год. 8 рано появила ся легка горячка, котра тревала довше. Нежит почав уступати, подражненє до кашлю не єсть вже так сильне і часте. Стан сил і принимане корму вдоволяюче. — Дальше доносить бюро кореспонденцийне: Температура від полудня збільшила ся, однако не єсть висша, як була в попередних днях. Стан сил вдоволяючий, принимане кормів достаточне. Нинїшний день був взагалї лїпший.

Льондоньска часопись Daily Mail помістила з причини занедужаня Цісаря Франц Йосифа дуже теплу статю, в котрій між иншими пише: Нї один монарх не єсть більше поважаний і люблений, як австрийский Цісар, котрий майже 60 лїт править долею подвійної монархії з такою мудростию і штукою правлїня. Єго могучий вплив в державі і поза границями єго держави толкує, що стан здоровля Монарха мусить уважати ся справою дуже важною.

На суботнїшним засїданю галицкого сойму по відчитаню інтерпеляций приступлено до полагодженю наглячих внесень.

Без дебати порішено передовсім нагляче внесенє пос. Абрагамовича, Чарториского, Піниньского, Бобжиньского, Стадницкого, Райского, Пастора, Олесницкого і Стапиньского, яким для пошанованя 60-лїтного ювилею панованя Цісаря Франц-Йосифа I. призначено суму півторамілїонову на заснованє краєвої осади поправчої для нелїтних дївчат і хлопців та поручено краєвому Видїлови, щоби безпроволочно поробив відповідні внесеня на найблизшій сесиї. Крім сего передано краєвому Видїлови до узглядненя кілька наглячих внесень м. и. посла Олесницкого для навіщених недородом і погорільцїв в Цеперові.

По приступленю до дневного порядку мотивував пос. Малаховский своє внесенє, яке звучить: „Поручає ся краєвому Видїлови, щоби в найблизшій сесиї представив соймови на ново проєкт реґулюючий опіку над убогими, калїками і невилїчимими з узглядненєм фондів повітів і краю в поношеню коштів тої опіки". Внесенє переслано до комісиї адмінїстрацийної.

По тім принято внесеня комісиї санїтарної:

Високий сойм ухвалить: „Сойм приймає справозданє краєв. Видїлу до відомости і уповажнює єго до перенятя в перехованє і управу краю частин фондів інвалїдів, яка припадає для Галичини і до зізнаня фундацийного акту під запроєктованими услівями".

Сойм приняв також справозданє краєвого Видїлу про загальний плян заведеня для божевільних в Кобержинї і єго кошторис та поручив єму затягнути на ту цїль в кр. Банку позичку в висотї 4,321.000 кор., даючи при тім повновласть покривати вступні видатки в краєвого фонду та іменувати директора для того заведеня.

По рефератї пос. Тарновского ухвалено передати петициї міста Тарнобжеґ в справі каналїзациї кр. Видїлови до провіреня і поставленя відповідних внесень на найблизшій сесиї.

Єму ж передано до провіреня внесенє пос. Вуршта в справі будови зелїзницї з Рахиня до Надвірної з відногою через Ясінь до Ангелова.

Відповідно до внесеня референта правничої комісиї п. Скалковского, візвано правительство, щоби взяло під розвагу виданє в порозуміню з кр. Видїлом виконного розпорядженя до закона з 2. січня 1894 Взкр. ч. 16. в справі приспішеня поступованя при влучуваню рус-

Чернеча ковбаня.

Кому звісна охрестність межи Львовом а Куликовом, тому не прийде на гадку, що горбки, по котрих веде мурована дорога з телеґрафічними стовпами, покривали в старинї грабові і соснові лїси, а по долинах положених межи згаданими горбками, стояли широкі стави з мочарами, по яких тепер нема й слїду. По ставах порослих високою тростиною з густими шуварами виводились лїтом дикі гуси, качки, журавлї, крикливі чайки і другі ріжного рода водні птиці, а зимою укривали ся в тростинї жаперливі вовки. Підходячи за добичею під сельскі хати, робили они людям шкоду і диким витем страхали стрільцїв, що в густих корчах над берегами ставів чатували на видри, яких було там не мало, бо мали в ставах щедру поживу. По мочарах, притикаючих до ставів було повно деркачів, бойкувів, сивок дождж eвих, не хибувало там і гупалів, котрих крикливий голос відбивав ся неприемним відгомоном від горбкових лїсів. Швидкі риболовки з орлами риболовками, непосидючі на однім місци кулики з бекасами-баранчиками кружили чередами понад ставами, відзиваючись окликами, перелїтаючи з місця на місце, а бузьки з сірими чаплями переходили побіч себе по водї, глядаючи довгими клювами за вкусною поживою. Задля тих ставів з мочарами не можна було людям від села дістатись инакше, як лиш на човнах, а хто хотів піхотою або возом відвідати своїх рідних у сусіднім селї, мусїв лїсами бокувати, далекими дорогами. Так виглядала та охрестність в старинї.

Колиж з часами, як стало людям тїсно, викорчовано по горбах лїси, випущено зі ставів воду, осушено мочари подовжними та поперечними ровами — до чого найбільше причинив ся глубокий широкий канал, вирізаний в простий лінії від Вільки Гамулецкої до місточка Яричева, так званий „Яричівский канал", — змінив ся вид цїлої охрестности до непізнаня. В долинах межи горбками, де стояли в старинї стави з мочарами, зазеленїла ся трава з кучерявим мохом — длятого трудно увірити, що там, де тепер стоять побіч себе високі копиці сїна, уганяли ся щупаки по глубинах водних а по горбках, де стояли високі лїси, там колишуть вітри золоте колосє розкішної пшеницї по обширних ланах. Задля викорчованих лїсів дає ся околичним селам чути брак палива, але просьвіта научила тут людий користати з глубоких покладів торфових по осуш них мочарах — і торф заступає їм дерево.

Посеред описаних ставів з мочарами стояв в старинї межи двома другими горбками, мов остров на водї, подовжний горбок, порослий грабовим і сосновим лїсом. До лїса припирала осада людска, прозвана „Підлїски малї", імовірно длятого, що осада побудувалась під лїсом, та що була мала. Коли і при яких обставинах осїли тут перші люди, на се нема письменних записок анї народного переказу. Здаєсь, що то була татарска або козацка осада, бо на такі осади в тій охрестности стрічають ся слїди.

З краю села Підлїсок малих стоїть тепер двір, окружений садом. Попри сад іде серединою села публична дорога, а по єї обох боках побудовані сельскі хати. Сей двір мав побудувати С. Коморовский, староста новоселецкий, звістний з довшого процесу, який провадив з Салезієм Потоцким воєводою кієвским, про смерть своєї доньки Христини, схопленої козаками Потоцкого, в Новім селї, задушеної в санках та киненої у вирубану полонку в Рашї. За двором підлїсецким, від західно-північної сторони стояла на краю села, на стрімкім горбку, маленька деревляна церква, окружена грубими грабами, вкриваючими єї дах широкими гилями. Не знати хто і коли побудував тую церков, бо як на єї одвірках не було вирізаного числа, коли она будувалась, так і в памяти людий не переховав ся о тім ніякий переказ. До тої церкви сходили ся люди не лише з Підлїсок малих, але ще зі Стронятина і Сетихова, коли ті два села немали ще своїх церков. На цвинтари, припираючім до церкви хоронили они своїх небіщиків, а що церковний горбок окружали стави, то домовини привожено на човнах. По цвинтари не ма слїду, зрівнала ся земля, лише круту старинну доріжку, що веде до лїсової церкви, можна ще розпізнати, хоч она поросла вже деревиною і корчами. Місце, де стояла церков, указує кущ базнику і втиснений в землю камінь порослий мохом. Позаяк церков стояла далеко від села, самотно в лїсї, заходили до неї часто злодії, ломили замки та двері церковні і забирали з церкви що дало ся взяти. Длятого церков була дуже бідна.

тикальних парцель та табулярного комплексу з рівночасним або попередним виділенєм з того комплексу рівної вартости а також візвано правительство, щоби строго берегло приписів про повідомлюванє вірителів про всякі виділюваня парцель, що належить до маєтностий обтяжених гіпотечно.

В полагодженю внесень пос. Олесницкого візвано ц. к. правительство о спонуканє управи державних зелізниць, щоби провірило хибний спосіб уладженя перепусту води при будці ч. 9, між стациями Любінці і Конюхів та зарядило евентуально відпроваджене води від перепусту відповідним перекопом до р. Стрий, а також о утворенє зелізничого перестанку на териториї Синевідско нижнє.

По рефераті пос. Сенковского принято справозданє краєвого Виділу про краєві низші школи рільничі.

Відповідно до реферату комісиї господарства краєвого порішено внесенє Буйновского і Беднарского, яким сойм візвав ц. к. правительство, щоби признало кр. тов. рільничим значної субвенциї з тим призначенєм, щоби признати рільникам навіщеним сегорічним недородом опусту при поборі отрубів з войскових маґазинів провіянтових та щоби видало також відповідну скількість соли для товару з специяльним увглядненєм околиць, в яких зібрана паша знівечила ся.

Відтак підвисшено субвенцию на будову дороги Городок-Каменобрід-Ярина до висоти 75 проц. коштів будови та полагоджено цілу низку петиций в справах учительських. Вкінци полагоджено петициї лікарів-примарів шпитальних, постановлюючи, що емеритальний статут для урядників краєвого Виділу наданий соймовою ухвалою з дня 15. II. 1899, мав бути примінений до директорів і примарів обох краєвих шпиталів у Львові і Кракові. Петициї краєвого шпиталя у Львові, о скілько они вимагають розширеня емеритального статуту з р. 1897 також на всїх урядників і етатову службу загального шпиталя — передав сойм до провіреня краєвого Виділу.

На сім дневний порядок нинішного засїданя вичерпано ще перед 12-ою год. і п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий соймову сесию на основі найвисшої постанови — відрочив.

П. Маршалок краєвий, замикаючи засїданє, закінчив его висловленєм надії, що соймови буде ще дана можність зібрати ся ще раз для ухваленя виборчої реформи.

Вчера о години 10 перед полуднем розпочала ся у Відни під проводом бар. Еренталя при участи президентів обох кабінетів бар. Бека і дра Векерлього та дра Зіґгарда і Штеренїого конференция в справі правнодержавних питань, що стоять в звязи з угодою. Конференция тревала до год. 4 з полудня і довела у всїх частях до вдоволяючого успіху. О год. 5 по полудни др. Векерле і Штеренїй від'їхали до Будапешту. — З Відня доносять дальше, що між першим засїданєм парляменту а першим читанєм угоди має полишити ся кілька днів вільних, аби послам дати час до розгляду проєктів законів. В часї першого читаня, котре прибере великі розміри, наміряють промовляти міністри: Форшт, др. Коритовский, Дершата і ґр. Аверсперґ для поясненя деяких точок угоди.

Новинки.

Львів, дня 14-го жовтня 1907.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував краєвого лїсного інспектора, радника лїсництва Германа Шайрінґа у Львові старшим радником лїсництва. — Пан Міністер торговлї іменував комісарів будівництва, Герша Постера і Франца Рубку у Львові старшими комісарями будівництва. — Міска рада у Львові іменувала старшими учителями в львівских школах Мих. Копя, Ферд. Волтося, Мих. Губиша, Ант. Владику, Бол. Поповича, Ігн. Гіжевского і Альб. Гавлика.

— **Перенесенє.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла старшого почтового офіцияла, Рудольфа Глядіша з Жовкви до Львова.

— **Дрібні вісти.** В Городку к. Львова завалила ся оноді стеля старого мешкального дому і придавила на смерть женщину та дитину, яку она держала на руках. — Трибунал присяжних судиїв в Станиславові засудив Ст. Урбаньского і Ігн. Крижановского на 6 літ і Ігн. Вайдовича на три роки тяжкої вязниці за крадїж, якої допустили ся дня 15 червня с. р. на почті в Бучачи. — Історичне місточко Жванець на российскім Поділю вигоріло до тла. Пожежа тревала 3 дни; шкоди виносять около міліон рублів. — Син богатого купця в Збаражи, Иосиф Ямполер, посперечав ся зі своїм сусідом, кравцем Хаїмом Райснером ізза кучки, якої Ямполер не хотів по сьвятах розібрати, і ударив Райснера так сильно, що той погиб на місци.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Яд Харузім“ при ул. Бернштайна. Початок о 7 годині вечером). В понеділок 14 с. м. „Любощі“ штука в 3 діях А. Шніцлєра, розпічнє „Весїлє при ліхтарнях“ оперетка в 1 дії Офенбаха. Виступ панни Чорненко. — Ві второк 15 с. м. (ювілейний бенефіс пані А. Осиповичевої): „Суета“ комедия в 4 діях Карпенка-Карого.

— **Огні.** В Железові каменецкого повіта згоріло дня 10 с. м. 7 господарских загород. Шкода значна, переважно обезпечена. Пожежу викликали діти, розклавши огонь в шопі. — В Балагарівці городеньского повіта згоріла оноді хата, що належала до двірского обшару і була замешкана двірским слугою. В огни погибли два 3-лїтні хлопці і 1-лїтна дївчинка. — В Яворові, турчаньского повіта горять лїси, як наспіла вість в суботу. Пожар повстав наслїдком неосторожности пастухів і грозить самій Турці.

— **Вовк в місті.** З ваґона на зелізничім двірци Ріксдорф під Берлином виломив ся вовк, призначений для торговця диких зьвірят Гаґенбека в Гамбурзї. Утїкаючи впав на берлїньске передміcтє Темпельгоф, укусив в ногу дитину і вкінци сховав ся в городї при Берґштрасе, де его поліцианти застрілили.

— **Зьвірі не люди.** Вічні рабунки і убийства в Росиї викликують серед темних кругів тамошної суспільности загальне одичінє, що проявляєсь хочби в тих злочинах, про які читаємо щодень в российских ґазетах. В селї Чухнині старицкого повіта в київскій ґубернії розбишаки убили шинкарку, єї матїр, а далї взялись до трех малих дїтий: одну дитину задавили, другу зарізали, а третому немовляти розбила голову о стїну. В сусїднім селї Козлові селянин Іванов убив жінку, а потім порубав 6 рідних дїтий: 4 зарубав сокирою, а двом розбив голову о долівку... І про такі випадки зьвірства читаємо, як сказано, майже щодень в российских ґазетах.

— **Катастрофа на морю.** Недалеко рога Лянґан на ісляндских водах затонув перед кількома днями норвеґский пароплав Frithjof з Тремзе. Корабель стокнув ся з ледовою горою і потерпів такі ушкодженя, що мусів чим скорше плисти до берега. Однак мимо страшенної працї залоги вода вдирала ся чимраз сильнїйше до середини і остаточно корабель пішов на дно. 15 людий з залоги утонуло, а уратував ся лише оден машиніст, що вхопив ся плаваючої дошки і відтак филї викинули его разом з нею на берег.

— **22.000 кільометрів самоїздом.** Князь Борґез і его товариш із самоїздової подорожи Пекін-Париж знайшли вже наслїдувачів в Італії, звідки зорґанізовано самоїздову проґульку Фльоренция-Париж через Сербію, Росию і Німеччину. Автомобілїсти др. Веречеллї і інжінїр Петрілльо вирушили на самоїздї „Фльоренция“ в дорогу дня 1 серпня, приїхали вже крізь Медіолян, Триест, Білгород, Букарешт, Яссі, Унґені, Кишинев, Тирасполь і Одесу. До Одесси автомобілїсти прибули дня 2 жовтня, де їх запросили до участи в перегонах самоїздів з Одеси до Николаєва. В тих перегонах згадані автомобілїсти здобули першу нагороду: золоту чашу. По кількатиждневім відпочинку подорожні удали ся в напрямі Москви через Харків, Вороніж, Саратів, Казань, Нижний Новгород, Володимир, Орел, Могилів і Смоленьск. З Москви поїдуть до Петербурга, а відтак завернуть на Псков, Риґу, Миньск і Варшаву. Загалом дорога винесе поверх 22.000 кільометрів.

Народний переказ голосить, що в часах нападів татарских на Русь, зайшли до Підлїсок малих дві черниці, утїкаючи перед Татарами з далеких сторін. Не знайшовши в селї відповідного для себе місця, они побудували собі, при помочи місцевих людий маленький домок при згаданій церкві в лїсї і тут осїли яко в місци безпечнім від нападів татарских. Не знати, як довго проживали ті черниці в своїм домику в лїсї. Народний переказ голосить лиш те, що они живили ся рибами, грибами, лїсними ягодами та поживою, якої достарчали їм добродушні люди, щоб з голоду не померли.

Стало ся, що раз у ночи в зимі при великій бурі і сніговици, коли черниці погасивши сьвітло полягали спати по вечірній молитві, напали злодії на їх домок і стали колами важити двері, щоби дістатись до середини. Черниці пробуджені гамором на дворі, порозуміли відразу, що їм грозить напад а що не могли надїятись на нїяку поміч людску, постановили ратувати ся власними силами. Користаючи з шуму вітру по високих соснах та з заметїли, они висунулись тихцем через вікно з хати і почали утїкати в густий лїс. І дїйстно утеча удалась їм.

Злодії виломивши двері увійшли до комнати, але не застали черниць лиш отворене вікно. Але не велику добичу знайшли злодії, бо крім соломи застеленої килимками, двох лавок, столика, кількох мисок і горнят, образів сьвятих на стїні і деяких книжок з деревяним хрестом не було там нїчого більше. Забравши килимки злодії підійшли під церков, а розбивши замок та висадивши двері, стали окрадати церков.

Черниці дїставши ся щасливо в густий лїс, перелякані утїкали лїсом з першу обі разом з вузликом біля, але опісля не знали з якої причини они розлучились. Одна з них дістала ся по великих трудах до Підлїсок малих і спасла своє житє. Другаж збігши із стрімкого горбка, почала утїкати на став, немов хотїла дістатись до поблизького села Сетихова. Запутавши ся при снїжній куряві в високу тростину, она несподївано упала в позамерзлу ковбаню і там утопила ся.

На чутку о нічнім нападі, збігли ся другого дня люди, а заставши домок і церков обрабовану, замки і двері поломані, почали за пропавшою черницею по лїсї накликувати, а опісля єї глядати. Глядаючи по снїжних слїдах дійшли до високої тростини і ковбанї на ставі. Нещасливу найшли неживу по верху води плаваючу, в чорній монашій одежі з хрестиком в руці. Витягнувши утоплену з ковбанї, занесли єї до домику на горбочок а постаравшись о домовину похоронили. Друга черниця по похороні товаришки пійшла в дальший сьвіт і чутка про ню пропала.

Та ковбаня, в котрій нещасна черниця утопила ся, прозвана „Черниця ковбаня“, лежить в кітлинї межи селом Сетиховом а підлїсецким лїсом. Ковбаню поросли по краях тростияною і шуваром окружають сїножати, а коли косарі лїтом косять, згадують про ту сумну в старині пригоду.

По сїм нападі на домок, розібрано церков і поставлено на другім кінци села.

Не знати, чи була то та сама старенька а темна лїсова церков, чи вже друга з ряду в Підлїсках малих, котру до мого душпастирства в Стронятині, куди принале́жать Підлїски малі, розібрано, на єї місци виставлено в р. 1875 нову, обширну церков з трема банями на краснім горбку, при мурованій дорозї зі Львова до Камінки струмилової. По рабунку в лїсовій церкві лишив ся зґублений злодіями ножик, і він задля своєї старости переховує ся до нині на памятку при церкві. — Ч.

— **Смерть короля реставраторів.** З Карльсбаду доносять, що там помер в 67 році житя Антін Пуп, звістний властитель кількох готелів і реставраций. Свої заведеня вів кількадесять літ до спілки з братами і доробив ся на них кілька міліонів. Алеж бо й звістні они із страшенної дорожнї, хоч, що правда, і з великого комфорту та елеганциї. Ходив до них весь сьвіт австрийскої і заграничної аристократиї та американьскої плютократиї.

— **Міліонерка злодійкою.** В міліонерскій дїльници в Шікаґо лучали ся від якогось часу крадежи з вломом, але такі хитрі, що годі було вислїдити виновників. Недавно тому показало ся, що крадежий допускала ся жінка міліонера з Мільвокі, Ромадке. Арештована признала ся до вини і сказала, що єї щось тягло до крадежи, так що она не могла оперти ся. Сьміліі нічні виправи до чужих мешкань чарували єї та манили. Щоби зручно вломлювати ся та красти, учила ся у одного Неґра, досьвідченого кримінальника. Він брав навіть участь в єї підприємствах і остаточно зрадив єї. Панї Ромадке єсть, як пишуть американьскі ґазети, ще молода і дуже гарна. В кругах богачів в Шікаґо відгравала велику ролю. Чоловік єї обсипував єї дорогими дарунками і видавав річно величезні суми на єї єгрої та убори. Після оцїнки поліциї панї Ромадке продала предмети, які набула дорогою крадежий, за більше як 100.000 корон.

— **Брат против брата.** До Краківского готелю у Львові заїхав оногди 30-лїтний мужчина, що записав ся яко почтовий експедитор, Казимир Воіньский. В пятницю вечером прийшов до него якийсь мужчина, що забавив в комнаті довший час. Нараз около год. 7 роздали ся в середині вистріли і крик о поміч. Готелева служба найшла на земли одного з них, як пізнїйше показало ся, брата Казимира Воіньского, Тадея в калюжи крови. Коли раненого забрала поготівля ратункової стациї, Казимир замкнув ся в комнатї, не пускаючи до себе нікого, і аж коли виважено двері та війшла поліция, сказав, що хотів убити старшого брата з заздрости, позаяк тамтой унаслїдив по батьку цїле родинне майно. Показало ся дальше, що Казимир, стрілївши до брата, хотів відобрати собі житє вистрілом в груди, однак лише пострілив ся. По списаню протоколу відвезено єго також до шпиталю. Лїпше пояснив справу Тадей Воіньский, що має перестрілену лопатку і також дістав ся до шпиталю. Єсть він посесором дібр і мешкає в Чорткові. Молодший брат Казимир був тягарем родини, в школах не хотів учити ся, не держав ся нїякої посади і лише марнував родинне майно. Коли стратив місце при почтї, Тадей привіз єго до Львова і умістив в готели, щоби шукав собі в містї якої посади. Оногди відвідав єго і намовляв, щоби устаткував ся та глядав собі якогось становища, а коли відходив, Казимир вистрілив до него нечайно з револьвера.

— **За крадіж на почтї.** В Станиславові відбула ся в второк перед трибуналом присяжних судиїв розправа в справі голосної крадежи почтових гроший в сумі поверх 71.000 корон, довершеної дня 12 грудня м. р. З головної почти при ул. Смольки виїхали три почтовоі вози, а до одного з них вложено мішок з грішми. Коли той віз прибув на дворець, урядник, що отворив єго, не знайшов уже гроший. Мимо пильного слїдства крадіж оставала невиясненa аж до мая т. р. Тодї то поліцийний аґент викрив припадково злодія в особі почтового візника, Якова Павликовского, котрий доставляв критичного дня віз на зелїзницю. В єго домі в Княгининї знайдено значну суму гроший. Дальше показало ся, що у спілцї з ним був візник другого почтового воза, Іван Ваціба, а посередним участником крадежи був тхаком вуйко Павликовского, Гринь Гархан в Іванівцї коло Станиславова, котрий часть гроший (54.000) переховав у себе. Він то і відограв найважнїйшу ролю, бо коли єго арештовано, грошї віддав судови і виявив цїлу справу. До переведеної розправі трибунал засудив Павликовского на 4 і пів року тяжкої вязницї, заостреної постом, Вацебу на три роки тяжкої вязницї, а жінку Павликовского — з огляду на дрібні дїти — і Гархата увільнив.

Телеґрами.

Відень 14 жовтня. „Korresp. Wilhelm" доносить о станї здоровля Є. Вел. Цісаря: Нинїшна ніч минула знов спокійно. Цісар нині рано пробудив ся знову трохи пізнїйше, як звичайно а довший сон покріпив Монарха. Сон був перериваний кілька разів подразненєм до кашлю. Підвисшене теплоти тревало до рана, рано же трохи уступила. Коли Цісар встав з постелї, прибочний лїкар др. Керцль оглянув докладно Монарха і ствердив, що стан Цісаря єсть вдоволяючий.

Мадрид 14 жовтня. Подорож королївскої пари до Австриї остаточно залишено. Король і королева поїдуть з кінцем сего місяця до Анґлїї. Іспаньский амбасадор у Вiдни одержав поручене подати то до відомости з доданем, що скоро стан здоровля Цісаря поліпшить ся, то королївска пара вертаючи з Льондону прийде до Відня.

Буенос Айрес 14 жовтня. Позаяк примирительне посередництво маюче на цїли втихомирити революцию в провінциї Корріентес не удало ся, то кабінет зарядив формальну інтервенцию в цїли розоброєня воюючих партий як також розписане нових виборів до парляменту.

Нансі 14 жовтня. Конґрес партиї радикальної принян внесене, в котрім жадає ся повного виконаня закона о роздїлї церкви від держави.

Берлин 14 жовтня. „Nordd. Allg. Ztg." пише о угодї Австриї з Угорщиною: З великим вдоволенєм можуть оба правительства кинути оком на сповнене дїло, котре увільняє старенького Монарха на тронї Габсбурґів від тяжкої журби о дальший розвій держави. Цісар і король окружав в мало що не 60-лїтнім правлїню народи своєю монаршою печаливостию, повною пожертвованя, і викликав в них любов і честь, які з нагоди недавного єго занедужаня, знайшли знову горячий вираз. Також і в Нїмеччинї, скоро появили ся перші вісти, відозвали ся чувства щирої симпатиї і всюди бажають та мають надїю, щоби тота недуга як найскорше зробила місце повному подужаню, та щоби народам Австриї призначене було ще зазнавати довгі роки правлїня свого монарха, яке опирає ся на лагідній справедливости і розвазї.

До угоди прийшло не без великих перешкод. Зискує она визначну доносимість межинародну через нове припечатане тїсної внутрішної приналежности обох половин монархії до себе, бо аж та приналежність дає крiпку запоруку державного становища габсбурґскої монархії. Бажане президента міністрів Векерлього, щоби утворено не хвилевий, але тревалий мир і щоби тим способом узискано підставу до розцьвіту обох держав — бажане то нїгде поза границями Австро-Угорщини не будуть щирійше подїляти як в Нїмеччинї, де в удержаню Австро-Угорщини яко повної вартости держави видять одну з найважнїйших запорук мирного розвою нашої части сьвіта.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).